

РЕШЕНИЕ

№ 5021

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ АТ. ПИРОНЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ЦВ. ГОРАНОВА ШИПОВАЦ като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ АТ. ПИРОНЕВ Гражданско дело № 20211110151996 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на П. ИВ. С. срещу „Д 94“ ЕООД.

Ищцата твърди, че по силата на трудов договор от 2007г., сключен с ответника, заемала длъжността „учител по биология“. Със Заповед № 1/06.07.2021г. трудовият й договор бил прекратен, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ. Намира за неясно конкретното основание за уволнение – „закриване на част от предприятието“ или „съкращаване на щата“. Позовава се на предварителната закрила по чл. 333, ал. 1, т. 4 КТ, тъй като към момента на издаване и връчване на заповедта за уволнение ползвала разрешен отпуск за отглеждане на дете до 8-годишна възраст, но в случая заявява, че работодателят не е получил предварително разрешение на Инспекцията по труда. Поддържа, че на 28.06.2021г., на основание чл. 173а, ал. 2 КТ, е поискала да ползва полагащия й се от за периода 2018г.-2020г. платен годишен отпуск, считано от 09.08.2021г. По изложените съображения моли уволнението да бъде признато за незаконно, като бъде възстановена на заеманата преди уволнението длъжност, както и ответникът да бъде осъден да й заплати сумата от 4855,20 лв. - обезщетение за оставане без работа за периода от 18.08.2021г. до 18.02.2022г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 07.09.2021г. до окончателното плащане.

Ответникът е депозирал в срок отговор по реда на чл. 131 ГПК, с който оспорва предявените иски като неоснователни. Твърди, че със заповед на министъра на образованието от 2017г. е прекратен издаденият от МОН лиценз по ЗПУО, а със заповед от 23.08.2017г. на едноличния собственик и управител на дружеството е прекратена дейността на частта от предприятието, свързана с изискванията на ЗПУО и от м. 09.2017г. ответникът не извършва образователна дейност. Поддържа, че трудовите договори с наетия персонал били прекратени, като единствено останала щатната бройка заемана от ищцата, тъй като същата ползвала болничен и отпуск в периода от 09.07.2012г. до 18.08.2021г. Твърди, че с негова

заповед от 01.06.2020г. било утвърдено ново щатно разписание, с което е премахната длъжността „учител по биология“, която била и единствената в предприятието, поради което счита, че не е бил необходим подбор по чл. 329 КТ. При тези твърдения изтъква, че основанието за прекратяване на трудовия договор е ясно посочено и в заповедта за уволнение, а именно съкращаване на щата по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ. Възражава ищцата да се е ползвала от закрила, тъй като към датата на прекратяване на трудовия договор – 18.08.2021г. е бил изтекъл разрешението на ищцата неплатен годишен отпуск за отглеждане на дете до 8-годишна възраст. Отрича ищцата да е ползвала отпуск по чл. 173а, ал. 2 КТ, тъй като работодателят е отказал ползването му към момент, в който в страната не е обявена противоепидемична обстановка, а повторното получаване на молбата е станало на 03.09.2021г., т.е. след прекратяване на трудовия договор. Възражава ищцата да е останала без работа през 6-месечния период след уволнението. Моли за отхвърляне на предявените искове. При условията на евентуалност въвежда възражение за прихващане на обезщетението по чл. 225 КТ с вече платените от работодателя обезщетения по чл. 220, ал. 1 КТ за сумата от 809,20 лв. и по чл. 222, ал. 1 за сумата от 809,20 лв.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Предявените конститутивни искове за отмяна на уволнението и за възстановяване на ищцата на заеманата до уволнението длъжност са с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, респ. чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, а осъдителният иск за заплащане на обезщетение за оставане без работа в резултат от незаконното уволнение е с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ.

По отношение на исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ:

В тежест на ищцата е да докаже наличието на трудово правоотношение с ответника, че същото е прекратено със заповед на работодателя от 06.07.2021г., обстоятелствата, въз основа на които твърди да се е ползвала от предварителна закрила (т.е. че е ползвала разрешен отпуск за отглеждане на дете до 8-годишна възраст), че са били налице основанията за ползване на отпуск по чл. 173а, ал. 2 КТ, както и това, че в резултат на незаконното уволнение е останала без работа през процесния период, че оставането ѝ без работа е в причинна връзка с уволнението, както и размера на последното брутно трудово възнаграждение на база пълен отработен месец.

В тежест на ответника е да докаже, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение е налице съкращаване на щата, касаещо заеманата от ищцата длъжност, че е извършен подбор съобразно изискванията на чл. 329 КТ или че е съкратена единствената длъжност от щата на ответника, както и това, че е заплатил на ищца обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ в размер на 809,20 лв. и обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ в размер на 809,20 лв.. При установяване на твърдените от ищцата обстоятелства, че се е ползвала от закрила по чл. 333 КТ – в тежест на ответника е да докаже получаването на предварително разрешение от инспекцията по труда.

В настоящия случай не е спорно, а и от приложените писмени доказателства (трудо

договор № 02 от 29.08.2007г., Заповед № 1/06.07.2021г., трудова книжка № 14/2000, сер. Т № 488796 и др.) е видно, че между страните е съществувало трудово правоотношение по силата, на което ищцата П. ИВ. С. е заемала длъжността „учител по биология“ при ответника.

Не се спори и по въпроса, че трудовото правоотношение е било прекратено въз основа заповед № 1 от 06.07.2021г. на работодателя, като с изрично определение на съда от 12.04.2022г. е отделено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че заповедта за уволнение е връчена на ищцата на 07.07.2021г.

С определение от 12.04.2021г. е отделено за безспорно и обстоятелството, че до 17.08.2021г. ищцата е ползвала отпуск за отглеждане на дете до 8-год. възраст относно детето Мария Красиминова Филипова.

Основните спорни въпроси между страните се свеждат до това дали ищцата се е ползвала от предварителната закрила по чл. 333 КТ, респ. дали са били налице основанията по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ за прекратяване на трудовото правоотношение, по които съдът намира следното:

Съгласно чл. 333, ал. 1, т. 4 КТ в случаите по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ работодателят може да уволни само с предварително разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай работник или служител, който е започнал ползването на разрешения му отпуск.

Съгласно чл. 333, ал. 7 КТ закрилата се отнася *към момента на връчване на заповедта за уволнение*. В съдебната практика е установено разбирането, че „заповед за уволнение“ по смисъла на чл. 333, ал. 7 КТ следва да се разбира писменото изявление на работодателя за прекратяване на трудовото правоотношение (Решение № 84 от 28.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 788/2010 г. на III г. о.). Моментът, в който настъпват последиците от упражненото вече от работодателя негово право да прекрати трудовия договор с предизвестие (каквито са хипотезите по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ) е предвиден в закона - чл. 335, ал. 2, т. 1 КТ.

Следователно правото на работодателя да прекрати трудовото правоотношение поражда действие с достигането на писменото изявление до адресата, без да е необходимо издаването на изрична заповед. Оттук следва и извода, че именно моментът на връчване на изявлението за прекратяване (т.е. предизвестieto) е правнорелевантният момент, към който следва да се преценява законността му, вкл. относно наличието на предпоставките за закрила по чл. 333, ал. 1, т. 4 КТ. В този смисъл Решение № 608 от 01.12.2010 г. по гр.д. № 1548/2009 г. на III г.о., ВКС, Решение № 402 от 21.10.2011 г. по гр.д. № 721/ 2011 г. на IV г.о., ВКС, Решение № 559 от 09.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 650/2009 г. на IV г. о., ВКС и мн. др.

В настоящия случай, както бе отбелязано и по-горе, не е налице съмнение по въпроса, че изявлението на работодателя за прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата е връчено на същата на 07.07.2021г., към който момент същата е ползвала отпуск за отглеждане на дете до 8-год. възраст относно детето Мария Красиминова Филипова, поради което същата се е ползвала с предварителна закрила по чл. 333, ал. 1, т. 4 КТ.

Ответникът не е навел твърдения, а и не е ангажирал доказателства, към посочения момент

(07.07.2021г.) да е получил предварително разрешение на инспекцията по труд за прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата, поради което следва да се приеме, че извършеното уволнение е незаконно и такова подлежи на отмяна от съда, без да се разглежда по същество трудовия спор (чл. 344, ал. 3 КТ).

Предвид акцесорния характер на иска за възстановяване на работа и обстоятелството, че атакуваното уволнение е незаконно, както и че трудовото правоотношение между страните е за неопределено време, предявеният иск за възстановяване на ищцата на заеманата до уволнението длъжност „учител по биология“ също следва да се уважи като основателен.

По отношение на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ:

Основателността на иска е предпоставена от установяването на следните предпоставки: 1/ уволнението на работника или служителя да е признато за незаконно; 2/ да е налице вреда, съизмеряваща се с пропуснатото от работника или служителя за времето след уволнението, през което е останал без работа, но за не повече от шест месеца, брутно трудово възнаграждение; и 3/ причинна връзка между незаконното уволнение и оставането на служителя без работа.

В настоящия случай е прието, че уволнението на ищцата е незаконно, като от извършената от съда констатация в трудова книжка № 14/2000, сер. Т № 488796, издадена на името на П.И. Савова, се установява, че за периода от 18.08.2021г. до 18.02.2022г. ищцата не е работила по трудово правоотношение, поради което в нейна полза е възникнало обезщетение, равняващо се на 6-месечното брутно трудово възнаграждение.

С изрично определение на съда от 12.04.2022г. е отделено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че размерът на последното получено от ищцата брутно трудово възнаграждение, изчислено на база пълен отработен месец се равнява на 809,20 лв., поради което дължимият размер на обезщетението за целия 6-месечен период се равнява на 4855,20 лв.

Основателно е обаче противопоставеното от ответника възражение за приспадане на дължимото от него обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ с платените на ищцата обезщетения по чл. 220, ал. 1 КТ и по чл. 222, ал. 1 КТ, тъй като посочените вземания обезщетяват една и съща по естеството си вреда с това по чл. 225, ал. 1 КТ, а именно оставането на ищцата без работа. В този смисъл Решение № 770/08.12.2010 г. по гр. д. № 312/2010 г., III ГО, ВКС, Решение № 37/07.04.2016г. по гр.д. № 3853/2015г., ВКС и др.

В случая като безспорно и ненуждаещо се от доказване е отделено обстоятелството, че ответникът е изплатил обезщетения по чл. 220 КТ в размер на 809,20 лв. и по чл. 222 КТ в размер на 809,20 лв., поради което дължимият размер на обезщетението по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ се равнява на 3236,80 лв.

Ето защо, предявеният иск следва да се уважи като основателен до посочения размер като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 4855,20 лв.

По разноските: С оглед изхода на делото, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, ищцата има право на разноси, определени съобразно уважената част от предявените искове, а ответникът на основание чл. 78, ал. 3 ГПК има право на разноси, определени съобразно отхвърлената част от предявените искове. В случая страните претендират само разноси за адвокатско възнаграждение по договори за правна защита и съдействие, които не съдържат разграничение на уговореното възнаграждение за конститутивните искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ и по осъдителната претенция по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ, поради което разпределението им следва да се извърши по равно за конститутивните и осъдителните претенции (Определение № 14 от 28.01.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4132/2020 г., I г. о.). Следователно в полза на ищцата следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., а в полза на ответната страна адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Софийски районен съд дължимата държавна такса в размер на 209,47 лв.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ПРИЗНАВА за незаконно и **ОТМЕНЯ** уволнението на П. ИВ. С., с ЕГН *****, с адрес в гр. София, ул. „.....“ № 4, бл. 2, вх. А, ет. 1 извършено със заповед № 1/06.07.2021г., с която на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 2 от КТ е прекратено трудовото й правоотношение с „Д 94“ ЕООД, с ЕИК

ВЪЗСТАНОВЯВА, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, П. ИВ. С., с ЕГН *****, на заеманата до уволнението длъжност „учител по биология“ в „Д 94“ ЕООД, с ЕИК

ОСЪЖДА „Д 94“ ЕООД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление в гр. София, ж.к. ..., ул. „.....в“ 24, вх. 1, ет. 4, ап. 7 да заплати на П. ИВ. С., с ЕГН *****, с адрес в гр. София, ул. „.....“ № 4, бл. 2, вх. А, ет. 1, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ, сумата от **3236,80 ЛЕВА**, представляваща обезщетение за оставането й без работа за периода от 18.08.2021г. до 18.02.2022г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 07.09.2021г. до окончателното плащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата над уважения размер от 3236,80 лв. до пълния предявен размер от 4855,20 лв.

ОСЪЖДА „Д 94“ ЕООД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление в гр. София, ж.к. ..., ул. „.....в“ 24, вх. 1, ет. 4, ап. 7 да заплати на П. ИВ. С., с ЕГН *****, с адрес в гр. София, ул. „.....“ № 4, бл. 2, вх. А, ет. 1 сумата от **500 ЛЕВА** - разноси за адвокатско

възнаграждение.

ОСЪЖДА П. ИВ. С., с ЕГН *****, с адрес в гр. София, ул. „.....“ № 4, бл. 2, вх. А, ет. 1 **да заплати** на „Д 94“ ЕООД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление в гр. София, ж.к. ..., ул. „.....в“ 24, вх. 1, ет. 4, ап. 7 сумата от **200 ЛЕВА** - разноси за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „Д 94“ ЕООД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление в гр. София, ж.к. ..., ул. „.....в“ 24, вх. 1, ет. 4, ап. 7 **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Софийски районен съд, сумата от **209,47 ЛЕВА** – държавна такса.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд, чрез Софийски районен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните.

Районен съдия:

РЕШИ:

Съдия при Софийски районен съд: _____